

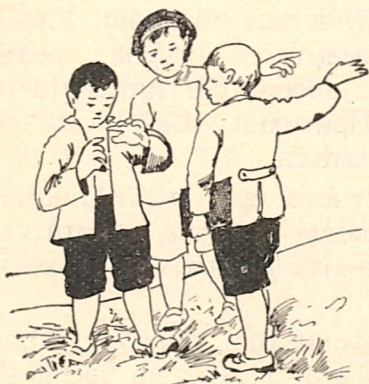
Затече се къмъ хармана. Гледа — Горанъ и Петърчо играятъ на конче. Мушна се между краката имъ.

— Карамане, — викна Петърчо — ти пакъ дойде, — керемидата ли искашъ?

— Азъ не съмъ Караманъ, не видите ли, че съмъ вашето братче Савичката? — почна да лае Савичката, ала децата не разбраха нищо отъ кучия му лай.

Петърчо предложи:

— Хайде да му вържемъ пакъ вчерашната тенекия!

— Моля ти се, Петърчо, недей! — затрепера Савичката и се мушна подъ дръвника. Тогава Горанъ го хвана за опашката и го изтегли навънъ, а Петърчо му върза тенекеето. Савичката хукна, и тенекеето забуча подире му. Всичкиѣ деца, долномахленчета, изкочиха на пжта и се развиваха.

— Уха-ха-ха! Дръжте го!

Савичката тичаше съ всичката си сила, и сърдцето му биеше до пукване. Когато стигна моста, не мина отъждъ, ами се мушна срѣдъ върбалака — да се потули нѣкжде. Но тенекеето се заплете между клонитѣ на една отсѣчена върба, и Савичката се спрѣ. Почна да тегли опашката си и жално заквича. Запѣхтѣни, пристигнаха долномахленчетата. Едно го хвана за опашката, другото за ушитѣ.

— Не бойте се! — викна кучия Подю — туй куче не може да хапе, защото нѣма зжби. Донесете единъ голѣмъ камъкъ!

— Защо ти е камъкъ! — запитаха другитѣ деца.

— Ще му вържемъ камъка на шията и ще го хвърлимъ отъ моста въ дълбокия виръ да го удавимъ!

— Хайде! — закрещѣха децата наоколо.